piccolo

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

โกโก้อุ่น ๆ กับคุณในวันพฤหัสฯ

木曜日にはココアを

ทดลองอ่าน

มิจิโกะ อาโอยามะ

เขียน

ธนพล ศักดิ์สมุทรานันท์

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

ชื่อของฉันอยู่บนหน้าปก ฉันใช้ปลายนิ้วไล้สัมผัสมันหลายต่อหลายครั้ง
ยกขึ้นทาบแก้ม สูดกลิ่นน้ำหมึก โอบกอดหนังสือที่เกิดมาบนโลกนี้เพื่อฉัน
–มิจิโกะ อาโอยามะ

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

เมื่อพูดถึงเครื่องดื่มยามเช้า คุณนึกถึงอะไร

นม กาแฟ ชา

หรือว่า โกโก้

โกโก้อุ่นๆ กับคุณในวันพฤหัสฯ คือ 12 เรื่องราวของผู้คนที่ถูกผูกร้อยไว้อย่างลงตัว ความสัมพันธ์ของตัวละครในเรื่องนี้ถือเป็นความเรียบง่าย ที่ทุกคนต่างปรารถนาดี มอบให้แต่สิ่งดีและปฏิบัติดีต่อกัน

ทั้งพนักงานคาเฟ่ที่รอคอยหญิงสาวมาสั่งโกโก้ทุกวันพฤหัสฯ

คุณแม่ที่พยายามทำไข่ม้วนให้ลูกชาย

หรือเพื่อนสาวที่ช่วยว่าที่เจ้าสาวตามหาซัมธิงโฟร์

และเรื่องราวทั้งหมดในเล่ม ที่เป็นดั่งความอบอุ่นหัวใจเมื่อได้จิบโกโก้ยามเช้า

การให้ความสำคัญต่อความสัมพันธ์ที่หนังสือเล่มนี้จะมอบให้กับผู้อ่านนั้น เปรียบเสมือนที่สำนักพิมพ์ Piccolo จะรักษาผู้อ่านไว้และเก็บไว้ให้เป็นความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันตลอดไป

piccolo

กดติดอ่าน

สารบัญ

วันพฤหัสฯต้องดื่มโกโก้ [Brown/Tokyo] 1

ไข่ม้วนชวนเครียด [Yellow/Tokyo] 12

ไม่ใช่แค่เล็บที่เติบโต [Pink/Tokyo] 29

นักบุญผู้มุ่งหน้า [Blue/Tokyo] 42

ชะตานำพา [Red/Sydney] 58

เรื่องรักครึ่งศตวรรษ [Grey/Sydney] 70

ทดลองอ่าน

เคานต์ดาวน์ [Green/Sydney] 80

วันงดงามที่สุดของคุณราล์ฟ [Orange/Sydney] 92

แม่มดถึงกำหนดกลับ [Turquoise/Sydney] 100

หากวันนั้นฉันไม่ได้พบเธอ [Black/Sydney] 108

สัญญาสามสี [Purple/Sydney] 121

จดหมายรัก [White/Tokyo] 133

คำตาม 142

ประวัติผู้เขียน 145

ทดลองอ่าน

วันพฤหัสฯต้องดื่มโกโก้
[Brown/Tokyo]

เธอคนนั้นที่ผมหลงรัก คือคุณโกโก้

ผมไม่รู้ชื่อที่แท้จริง เพียงเรียกเธอเช่นนั้นตามใจชอบ ที่โต๊ะริมหน้าต่าง ในหลืบมุมของมาร์เบิ้ลคาเฟ่ที่ผมทำงานอยู่ นับแต่ครึ่งปีที่แล้ว เธอมาที่นี่ลำพัง เลือกที่นั่งตรงนั้นเสมอ สั่งเมนูเดิมเช่นทุกครั้ง

"ขอโกโก้ร้อนค่ะ"

เธอเงยหน้ามองผมด้วยดวงตาดั่งหยดน้ำหลังฝนหยุด เส้นผมสีน้ำตาลแดงประบ่าพลิ้วไสว

มาร์เบิ้ลคาเฟ่ตั้งอยู่ในหลืบลึกของย่านพักอาศัยเงียบสงบ ร้านเล็ก ๆ ถูกสร้างขึ้นสุดทางเดินริมแม่น้ำ ต้นซากุระเรียงรายขนาบสองข้าง คล้ายหลบซ่อนอยู่หลังต้นไม้ใหญ่ หากข้ามสะพานไปอีกฝั่งแม่น้ำ จะพบรวงร้านและอาคารบริการต่าง ๆ อยู่บ้าง ทว่าฝั่งนี้

มีเฉพาะบ้านเรือน อีกทั้งผู้คนสัญจรยังน้อยนิด ที่นี่ไม่เคยลงโฆษณา และไม่เคยมีนิตยสารเล่มใดมาเก็บข้อมูล เป็นคาเฟ่ลับเฉพาะคนรู้จริง ที่คอยเปิดไฟต้อนรับผู้มาเยือนเสมอมา

ด้านในมีโต๊ะรองรับสามตัว และที่นั่งแบบเคาน์เตอร์ซึ่งนั่งได้ราวห้าคน โต๊ะและเก้าอี้ยังคงรูปทรงธรรมชาติของงานไม้ โคมไฟห้อยประดับจากเพดาน

แม้ที่นั่งไม่เคยเต็ม แต่ร้านไม่เคยว่างโล่งเช่นกัน ผมผูกผ้ากันเปื้อนกระชับแน่น คอยต้อนรับแขกผู้มาเยือนทุกวี่วัน

คุณโกโก้มาที่ร้านในวันพฤหัสฯเสมอ

เมื่อพ้นบ่ายสาม เธอจะเปิดประตูเข้ามา หลังจากนั้นใช้เวลาในคาเฟ่ประมาณสามชั่วโมง

ส่วนใหญ่เธอมักอ่านและเขียนแอร์เมลเป็นข้อความภาษาอังกฤษยืดยาว บางครั้งอ่านพ็อกเก็ตบุ๊กภาษาอังกฤษ และบางคราวจับจ้องออกไปนอกหน้าต่าง แขกซึ่งมาที่นี่ในช่วงบ่ายของวันธรรมดา โดยมากเป็นพ่อแม่ลูกหรือไม่ก็คนสูงวัย หญิงสาวอายุน้อยอย่างคุณโกโก้ถือว่าหาได้ยาก เธอดูท่าจะไม่ใช่นักศึกษา อีกทั้งไม่ได้สวมแหวนหมั้น ผมคิดว่าบางทีเธออาจอายุมากกว่าผมที่เพิ่งผ่านพิธีบรรลุนิติภาวะ[1] มาสามปีเพียงเล็กน้อย

ผมไม่รู้ภาษาอังกฤษสักนิด อีกทั้งประสบการณ์เขียนเจ้าสิ่งที่เรียกว่า “จดหมาย” ก็แทบนึกไม่ออกว่าครั้งสุดท้ายคือเมื่อไร

ดังนั้น เมื่อเห็นเธอถ่ายทอดความรู้สึกและสิ่งที่เกิดขึ้นในแต่ละ

[1] พิธีเฉลิมฉลองให้แก่ผู้ที่อายุครบ 20 ปีบริบูรณ์ในปีก่อนหน้า จัดขึ้นในวันจันทร์ที่สองของทุกปี

วันส่งไปยังดินแดนต่างถิ่น และรับสิ่งเหล่านั้นกลับมา ผมจึงรู้สึกราวกับมันคือเรื่องที่อุบัติขึ้นในโลกจินตนาการ กระดาษจดหมายบางเฉียบดูคล้ายกระดาษลอกลาย ซองจดหมายมีขอบเป็นลายสามสีของธงชาติฝรั่งเศส ในยุคไอทีเช่นปัจจุบัน การเขียนข้อความยาวเหยียดด้วยมือก็น่าพิศวงพอตัวแล้ว คุณโกโก้ยังเลือกใช้ของย้อนยุคเหล่านี้เป็นประจำ ยิ่งทำให้เธอดูห่างไกลจากความเป็นจริงมากขึ้น ผมชำเลืองมองตอนเดินผ่านข้างโต๊ะ เห็นเธอลากเส้นตัวเขียนภาษาอังกฤษงดงามด้วยปากกาหมึกซึม สิ่งที่เธอกำลังเขียนคือเวทมนตร์คาถาบทใดกันนะ

การได้มองคุณโกโก้เขียนตัวอักษรในกระดาษจดหมาย คือช่วงเวลาที่ผมชอบเป็นพิเศษ ริมฝีปากเธอก่อทรงเป็นวงโค้ง ดูโอนอ่อนผ่อนคลาย แก้มขาวเจือสีแดงระเรื่อ ทุกครั้งที่เธอกะพริบตา ขนตายาวสีน้ำตาลไหม้จะสร้างเรื่องราวดุจละครหุ่นเงาฉายทาบใต้ดวงตาหลุบต่ำ

คุณโกโก้ในยามดังกล่าวไม่มองมาทางผมแม้แต่นิดเดียว ผมจึงจับจ้องเธอได้ตลอด เธอช่างให้ความสำคัญต่อคู่สนทนาในจดหมายเหลือเกิน ความพึงใจชวนอมยิ้มและความอิจฉาเล็ก ๆ จับมือรวมเป็นหนึ่งก่อตัวขึ้นในใจ

ผมเริ่มทำงานที่นี่เมื่อต้นฤดูร้อนสองปีก่อน

จุดเริ่มต้นเกิดขึ้นขณะที่ผมเดินไปตามทางเลียบแม่น้ำ พลางครุ่นคิดใต้ทิวต้นซากุระที่เพิ่งแตกใบอ่อนว่า “ต้นไม้พวกนี้จะไปสิ้นสุดตรงไหน”

ตอนนั้นผมตกงาน ร้านอาหารแฟรนไชส์ที่เคยทำอยู่ตั้งแต่จบมัธยมปลายเผชิญภาวะตกต่ำ ผมถูกเลิกจ้างจากนโยบายปรับโครงสร้าง

ธุรกิจ วันนั้นคือวันที่ผมกลับจากกรมจัดหางาน ซึ่งการหางานใหม่ก็ไม่ราบรื่นนัก มีเพียงความกลัดกลุ้มและเวลาที่เหลืออยู่เต็มเปี่ยม ผมปล่อยให้เวลาว่างทำงาน เดินตรงต่อไปเรื่อย ๆ จนสุดทิวแถวต้นไม้ และพบกับร้านแห่งหนึ่งภายใต้ร่มเงาใบไม้เขียวที่ผลิแผ่หนาแน่น

มีคาเฟ่ในที่แบบนี้ด้วย ผมตรวจดูเศษเงินน้อยนิดในกระเป๋าสตางค์แล้วเปิดประตูเข้าไป แค่กาแฟสักแก้วคงพอดื่มไหว

ร้านเล็กแคบ แต่กลับให้บรรยากาศอุ่นใจอย่างมาก ผมรู้สึกขอบคุณอย่างบอกไม่ถูกเมื่อร้านมี "ที่นั่ง" สำหรับคนไม่มีที่ไปอย่างผม แม้มาเยือนเป็นครั้งแรก แต่เกิดความโล่งอกสบายใจคล้ายกลับสู่ห้องตัวเอง ตรงข้ามโดยสิ้นเชิงกับความวุ่นวายอึกทึกในร้านแบบแฟรนไชส์ หากผมได้ทำงานที่นี่ละก็...

เมื่อกวาดสายตาดูรอบร้าน ผมอึ้งชะงักไป ชายท่าทางเหมือนพนักงานร้านกำลังแปะกระดาษ "รับสมัครพนักงานพาร์ตไทม์" บนผนังอยู่พอดี ช่างเหมาะเจาะอะไรเช่นนี้ ผมนั่งลงตรงเคาน์เตอร์ด้วยใจเต้นตึ้กตั้ก

พนักงานร้านที่แปะกระดาษเรียบร้อยแล้วเดินถือเมนูและน้ำเปล่ามาให้ เขาคงอายุประมาณห้าสิบปี ร่างเล็ก ผอมบาง ใบหน้าเรียบเฉยปราศจากความทุกข์ร้อน ทว่าไฝกลางหน้าผากสร้างแรงดึงดูดกระทบความรู้สึกพอควร ผมเลื่อนสายตาลงไปยังเมนูที่ออกแบบมาอย่างสวยเลิศ ตรวจสอบราคาแล้วเอ่ยปากสั่ง

"ขอกาแฟร้อนครับ"

"เอาร้อนนะ"

ชายมีไฝเข้าไปในเคาน์เตอร์ ผมไม่ละสายตาขณะเขาชงกาแฟด้วยเครื่องชงแบบสุญญากาศที่ส่งเสียงปุด ๆ

"เอ่อ...ผู้จัดการร้าน ใช่ไหมครับ"

“หือ เรียกว่ามาสเตอร์เถอะ เป็นความฝันของฉันน่ะ มาสเตอร์ผู้ชงกาแฟในร้านกาแฟ”

มาสเตอร์ยื่นกาแฟข้ามเคาน์เตอร์มาให้ กลิ่นหอมอบอวลลอยกรุ่นจากถ้วยกาแฟที่ทำจากดินเผา เมื่อลองดื่มก็สัมผัสถึงรสเข้มล้ำลึกอันอ่อนนุ่มที่ค่อย ๆ แผ่ซ่าน ผมตัดสินใจแน่วแน่ในจิบเดียว ลุกขึ้นยืนจากเก้าอี้

“ผมขอสัมภาษณ์เข้าทำงานพิเศษได้ไหมครับ ผมอยากทำงานที่นี่ครับ”

มาสเตอร์ทำหน้าเคร่งขรึม นิ่งเงียบมองผมประมาณห้าวินาทีแล้วเอ่ยขึ้น

“เอาสิ งั้นเป็นพนักงานประจำนะ”

ผมอ้าปากค้าง ยังไม่ทันบอกชื่อด้วยซ้ำ แถมไม่ใช่งานพิเศษแต่เป็นพนักงานประจำหรือ

“แล้วประวัติการทำงานหรือพวกบัตรประจำตัวล่ะครับ”

“ไม่ต้อง ฉันมองคนออกอยู่แล้ว อยากทำงานพิเศษมากกว่าหรือ เป็นพนักงานประจำมีอะไรขัดข้องล่ะ”

“เรื่องนั้นก็ไม่...”

“งั้นตกลงตามนี้”

มาสเตอร์เดินออกไปจากเคาน์เตอร์ ดึงประกาศรับสมัครพนักงานพาร์ตไทม์ออกทันที

ด้วยเหตุนี้ผมจึงได้เป็นพนักงานประจำที่มาร์เบิ้ลคาเฟ่นั่นเอง แต่จากนั้นไม่นาน มาสเตอร์ก็พูดขึ้น “ฉันจะไม่อยู่สักระยะ วาตารุคุงจัดการเองคนเดียวเท่าที่ได้แล้วกัน

“ตั้งใจว่าสักวันจะส่งต่อให้คนอื่นอยู่แล้ว ดีจริง ๆ ที่เธอมาเร็วกว่าที่คิดไว้”

“เดี๋ยวสิครับ ไม่ใช่ว่าฝันอยากเป็นมาสเตอร์ผู้ชงกาแฟในร้านกาแฟหรอกหรือ”

ผมถามด้วยความคาใจ มาสเตอร์ตอบกลับด้วยสายตาอิ่มเอมอย่างน่าประหลาด

“พอความฝันสมหวัง ฉากถัดไปก็เป็นความจริงแล้ว ฉันเป็นพวกชอบฝันน่ะ เลยพอแค่นี้ดีกว่า”

หลังจากนั้นตลอดสองปี ผมคอยดูแลจัดการมาร์เบิ้ลคาเฟ่ให้ดีที่สุด แน่นอน ชื่อเจ้าของกิจการยังเป็นมาสเตอร์เช่นเดิม ผมคล้ายถูกว่าจ้างให้เป็นผู้จัดการร้านมากกว่า จู่ๆถูกฝากฝังร้านทั้งร้านกะทันหัน คิดในมุมไหนก็เป็นเรื่องประหลาด แต่สถานการณ์เพี้ยนพิลึกเช่นนี้ไม่เปิดช่องว่างให้ผมมีเวลาครุ่นคิดติดใจ ที่นี่ไม่มีคู่มือปฏิบัติงานอย่างร้านแฟรนไชส์ สิ่งที่มาสเตอร์สอน อย่างมากก็แค่วิธีเปิดปิดประตูร้านเท่านั้น ระหว่างที่ผมพากเพียรลองผิดลองถูกด้วยความลำบากสาหัส ลูกค้าประจำก็เพิ่มขึ้นทีละนิด ทั้งคุณยายที่เอ็นดูผมเหมือนลูกหลาน หรือคุณพ่อที่พาลูกกลับจากโรงเรียนอนุบาล พวกเขาเริ่มโผล่หน้ามาให้เห็นบ่อยขึ้น คาเฟ่ถูกแต่งแต้มสีสันและชีวิตชีวาในแบบฉบับของผมอย่างสมบูรณ์ เมื่อมาสเตอร์เที่ยวเตร็ดเตร่แวะมาเยี่ยมตามอารมณ์ เขาจะเปลี่ยนภาพแขวนผนัง หรือไม่ก็แสร้งทำเป็นลูกค้า นั่งอ่านหนังสือพิมพ์กีฬาตรงเคาน์เตอร์

อาณาเขตทั้งหมดของผมมีเพียงห้องพักขนาดสตูดิโอของอพาร์ต-เมนต์สองชั้น และคาเฟ่แห่งนี้เท่านั้น แต่ผมก็พอใจเหลือล้นกับโลกเล็กๆใบนี้ แม้ห้องจะเก่าและแคบ แต่มีเตาแก๊สสองหัวช่วยให้ทำอาหารง่าย ซึ่งเป็นที่ถูกใจของผมมาก เหนือสิ่งอื่นใด ผมรักคาเฟ่แห่งนี้ และแม้อาจเอื้อมเกินตัว แต่ผมยังหลงรักคุณลูกค้าผมน้ำตาลแดง

ผู้ปราดเปรื่องคนนั้นด้วย

พนักงานร้านแอบชอบลูกค้าอาจเป็นเรื่องไม่ถูกไม่ควร แต่เป็นรักข้างเดียวก็ได้ แค่นั้นก็เหลือเฟือ หากจะขอยืมถ้อยคำของมาสเตอร์ คงเป็นคำว่า แค่ได้ฝันก็เพียงพอ รักข้างเดียวนั้นไม่เลวเท่าไร ขอเพียงแอบชอบอยู่ตรงนี้ ปล่อยให้มันเป็นสิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่คอยมอบพลังให้ ดังนั้นผมจะทำทุกอย่างให้สุดความสามารถ อย่างเช่น

ในวันพฤหัสฯ ผมจะรังสรรค์โกโก้อร่อยล้ำเป็นพิเศษเพื่อเธอ นั่นคือทั้งหมดที่ผมทำได้

ล่วงเลยถึงกลางเดือนกรกฎาคม ช่วงเวลาแห่งฤดูกาลที่ฟ้าหลังหน้าฝนสว่างเจิดจ้า

วันพฤหัสฯ บ่ายสามผ่านพ้น ผมร้อนรุ่มกระวนกระวาย ทันใดนั้นบานประตูก็เปิดออกเช่นทุกครั้ง

ทว่าคุณโกโก้ดูต่างไปจากเดิม เท่าที่เห็น เธออิดโรย กระเป๋าผ้าพาดบนไหล่ห่อตกไร้เรี่ยวแรง จังหวะเวลาไม่เป็นใจ ที่นั่งโปรดของเธอมีลูกค้าอื่นจับจองก่อนแล้ว เป็นหญิงสาวท่าทางชาญฉลาด สวมเสื้อเบลาส์เรียบกริบและกระโปรงรัดรูป บนโต๊ะมีหนังสือวางอยู่จำนวนหนึ่ง เธอง่วนอยู่กับการใช้แท็บเล็ตทำอะไรบางอย่าง คุณโกโก้มองหญิงสาวคนดังกล่าว จากนั้นหันหลังให้ที่ประจำของเธอแล้วนั่งตรงโต๊ะว่างกลางร้าน

ผมถือเมนูเดินดุ่มไปหา แม้เป็นวันอากาศร้อนชวนให้เหงื่อซึม แต่คุณโกโก้ยังสั่งโกโก้ร้อนเมนูประจำตามคาด เฉพาะเวลานั้นที่เธอจะมองผมเล็กน้อย แต่แล้วก็เบนสายตาต่ำกลับไปที่โต๊ะทันที

หลังจากผมยกโกโก้ร้อนไปเสิร์ฟ คุณโกโก้ยังคงก้มหน้านิ่ง ไม่นำกระดาษจดหมาย ปากกาหมึกซึม หรือแม้แต่พ็อกเก็ตบุ๊กขึ้นมา

เอาแต่จับจ้องไปที่ปลายโต๊ะเท่านั้น

ผมเห็นเข้าเสียแล้ว เห็นน้ำตาของเธอไหลรินอยู่บนแก้ม

ผมอยากวิ่งถลาเข้าไป แต่ทำไม่ได้

สำหรับคุณโกโก้ ผมไม่ใช่อะไรเกินกว่าปุ่มกดของเครื่องขายสินค้าอัตโนมัติ ดูจากรูปลักษณ์การแต่งกาย เธอย่อมเป็นคุณหนูที่ได้รับการเลี้ยงดูมาเป็นอย่างดี พูดภาษาอังกฤษฉะฉาน เคยอยู่ต่างประเทศมายาวนาน หรือไม่ก็เดินทางไปมาหลายหน บางทีคู่สนทนาผ่านแอร์เมลอาจเป็นคนรักในความสัมพันธ์ระยะไกล ผู้ใช้ชีวิตในโลกอันไกลโพ้นที่ไม่มีวันโคจรมาบรรจบกับผมโดยเด็ดขาด

แต่ขณะนี้ ตัวผมในเสี้ยววินาทีนี้ อยู่ใกล้เธอในระยะที่สามารถสัมผัสกัน หากทำได้ ผมอยากซับน้ำตาให้เธอ ไม่เป็นไรนะ ผมอยากบอกและกุมมือเธอไว้เบา ๆ

ปาฏิหาริย์เช่นนั้นคงไม่มีวันเกิดขึ้น และคำว่าไม่เป็นไร ผมเองก็ไม่รู้ว่าหมายถึงเรื่องใด

พนักงานคาเฟ่กับลูกค้าประจำ สำหรับผมซึ่งไม่อาจถอดผ้ากันเปื้อนในตอนนี้ สิ่งที่พอจะทำให้คุณโกโก้ได้...สิ่งที่ผมพอจะทำได้...

เสียงพึ่บพั่บดังขึ้น หนังสือสองเล่มตกลงพื้น เป็นคุณลูกค้าที่กำลังใช้แท็บเล็ตตรงที่ประจำของคุณโกโก้นั่นเอง เธอถอนหายใจเฮือกใหญ่คล้ายเหนื่อยหน่ายแล้วเก็บหนังสือขึ้น ทำไมกันนะ วันนี้ลูกค้าหญิงที่มาร้านต่างทำหน้าไม่สบอารมณ์ทุกคน

“ตายจริง ป่านนี้แล้วหรือนี่”

คุณลูกค้ามองนาฬิกาข้อมือแล้วยัดหนังสือใส่กระเป๋าดำท่าทาง

แพงระยับ เธอตรงมาที่แคชเชียร์ด้วยฝีเท้าเร่งรีบ

แม้รู้สึกผิดต่อคุณลูกค้าท่านนั้นเล็กน้อย แต่ผมก็คิดในใจว่าเสร็จโจร! ผมรีบคิดเงินให้ไวแล้วถือถาดวิ่งไปที่โต๊ะนั้น แก้วที่ไม่เหลือกาแฟเย็น แก้วที่เหลือน้ำเปล่าครึ่งหนึ่ง ถุงใส่หลอด ผมเก็บสิ่งเหล่านั้นวางบนถาดแล้วเช็ดโต๊ะด้วยความเร็วระดับไฮสปีด ประหนึ่งว่าหากมี "ศึกชิงแชมป์เก็บกวาดโต๊ะ" ผมคงคว้ารางวัลชนะเลิศทีเดียว

"ว่างแล้วครับ"

ผมบอกคุณโกโก้ด้วยเสียงแปลกแปร่งเพราะตื่นเต้น เธอเงยหน้าขึ้นด้วยความงุนงง แวบหนึ่งผมหวั่นใจว่าทำเกินเรื่องหรือเปล่า แต่ผมต้องการถ่ายทอดความรู้สึกให้ได้ จึงรีดเค้นความกล้าออกมา

"ที่ประจำของคุณลูกค้าครับ ผมคิดว่าบางที แค่ได้อยู่ในที่ที่ชอบก็ทำให้เราสดใสขึ้นได้ครับ"

คุณโกโก้เบิกตากลมโตของตัวเองให้โตยิ่งกว่าเดิม เธอหันกลับไปมองโต๊ะที่เพิ่งว่างลงด้วยสีหน้าตกใจ

เสี้ยววินาทีต่อมา เธอเผยยิ้มเบิกบานคล้ายหิมะละลาย

"ขอบคุณค่ะ อาจจะจริงก็ได้นะคะ"

คุณโกโก้ย้ายไปยังที่ประจำ เธอมองไปนอกหน้าต่างครู่หนึ่งหลังจากดื่มโกโก้หมด เธอสั่งเพิ่มอีกแก้วอย่างที่ไม่เคยทำมาก่อน

เมื่อผมยกโกโก้แก้วที่สองไปให้ เธอเริ่มลงมือเขียนแอร์เมล

เหมือนทุกครั้ง ผมพยายามวางแก้วลงบนโต๊ะ “คือว่า” เธอเอ่ยขึ้นฉับพลันในจังหวะนั้น ผมสะดุ้งมือสั่น แก้วเขย่าจนโกโก้กระเซ็นเปื้อนกระดาษจดหมายสองสามหยด

“ขะ...ขอโทษครับ ขอโทษจริง ๆ ครับ!”

อุตส่าห์ไปได้สวยแล้วแท้ ๆ ช่างเป็นความผิดพลาดที่ไม่น่าให้อภัย รู้สึกเหมือนเลือดในกายไหลซ่านเหมือนคลื่นซัดจากกลางกระหม่อมดิ่งลงถึงปลายเท้า ผมลนลานรีบหยิบกระดาษซับปาก ตั้งใจจะเช็ดคราบนั้น

“เดี๋ยวก่อน!”

คุณโกโก้วางมือลงบนมือผม คราวนี้หัวใจดีดดิ้นเหมือนปลากระโดด

“ดูสิ โกโก้รูปหัวใจ!”

หัวใจงั้นหรือ

พอดูให้ดีตามที่เธอบอก แม้บิดเบี้ยวผิดสัดส่วนไปบ้าง แต่หยดโกโก้ก่อตัวเป็นรูปหัวใจสีน้ำตาลจริง ๆ

“ดูเก๋ดีจัง ส่งไปทั้งแบบนี้เลยแล้วกัน”

คุณโกโก้ตื่นเต้นวี้ดว้ายเหมือนเด็กน้อยเห็นสายรุ้ง เวลายิ้มแย้มแล้วเป็นแบบนี้นี่เอง เจ้าปลาในตัวผมยังกระโดดเด้งไปมาโดยไม่มีทีท่าจะสงบลง

“ให้โกโก้ร้อนช่วยเพิ่มความอบอุ่นนะคะ ฉันจะเขียนไปแบบนี้”

คุณโกโก้พูดพลางเขียนอักษรภาษาอังกฤษพลิ้วไหวด้วยมือที่ขยับเคลื่อนอย่างงดงาม

และด้วยรอยยิ้มสบายอารมณ์ อย่างที่เป็นเช่นเคย ในที่ประจำ

ทดลองอ่าน

ของเธอเช่นเคย

ผมทราบแล้ว ว่าปาฏิหาริย์เกิดขึ้นได้จริง แม้ในโลกเล็ก ๆ ใบนี้ ทั้งมืออ่อนนุ่มที่ผมได้สัมผัสเป็นครั้งแรก และรอยยิ้มร่าเริงที่มอบให้ผมเพียงคนเดียว

ข้าง ๆ โกโก้รูปหัวใจ เขียนไว้ว่า “My dear best friend. Mary” แม้แต่ผมที่ไม่รู้ภาษาอังกฤษก็พอเข้าใจได้ เป็นจดหมายถึงเพื่อนคนสำคัญที่สุด ชื่อว่าแมรี่

ผมไม่รู้ว่าทำไมคุณโกโก้ถึงร้องไห้ แต่เอาเป็นว่าคู่สนทนาในแอร์เมลคงจะไม่ใช่คนรักในความสัมพันธ์ระยะไกลกระมัง ผมคิดแล้วซ่อนรอยยิ้มเขินอายไว้หลังถาดเก็บแก้ว

ทดลองอ่าน

ไข่ม้วนชวนเครียด
[Yellow/Tokyo]

ขณะกำลังออกจากมาร์เบิ้ลคาเฟ่ ฉันสังเกตว่าหนังสือโผล่แลบจากกระเป๋า ลวดลายแฟนตาซีของหน้าปกช่างไม่เหมาะกับแอร์เมสเบอร์กิ้น[1] ใบนี้เอาเสียเลย ฉันเก็บหนังสือเข้ากระเป๋าอีกครั้งให้เรียบร้อย แล้วมุ่งหน้าไปยังโรงเรียนอนุบาล เพื่อรอรับทาคุมิ ลูกชายของฉันกลับบ้าน

โรงเรียนอนุบาลที่ลูกชายของฉันอยู่ ปกติแล้วเวลาสำหรับผู้ปกครองมารับนักเรียนคือบ่ายสองโมง แต่ได้ยินว่ามีระบบรับฝากดูแลเด็กให้ถึงสี่โมงเย็น ต้องขอบคุณเทรุยะ สามีของฉันที่ลงทะเบียนใช้บริการไว้ล่วงหน้า ทำให้ฉันสามารถเข้าประชุมบริษัทรอบแรกของช่วงบ่ายได้ จากนั้นค่อยขอลากลับก่อนเวลา ประชุมเสร็จเร็วกว่าที่คิด ฉันจึงตั้งใจมาจิบเครื่องดื่มในคาเฟ่ริมแม่น้ำสุดโปรด พร้อมวางแผน

---

[1] Hermes Birkin กระเป๋าถือแบรนด์เนมสุดหรูรุ่นยอดฮิตของยี่ห้อแอร์เมส บริษัทผลิตเครื่องหนัง น้ำหอม และเครื่องแต่งกายชื่อดังของประเทศฝรั่งเศส

งานสำหรับพรุ่งนี้ไปด้วย

มาร์เบิ้ลคาเฟ่คือสถานที่ลับแสนวิเศษของฉัน มันตั้งอยู่ปลายสุดของทิวต้นซากุระ สามารถดื่มด่ำกับภาพบรรยากาศงดงามของแต่ละฤดูกาลผ่านหน้าต่าง ภายในตกแต่งด้วยกลิ่นอายอ่อนโยนและสุขสงบ บริกรหนุ่มอ่อนวัยน่าเอ็นดูถือเป็นอาหารตาชั้นดี สไตล์เหมือนหนุ่มน้อยใสซื่อที่ยากจะพบในปัจจุบัน แซนด์วิชอบร้อนฝีมือเขาหน้าตาไม่เด่นฉูดฉาด แต่เป็นผลงานจากความประณีต แฝงรสชาติให้หวนคิดถึงอะไรบางอย่าง ฉันรู้สึกอย่างถ่องแท้ว่าอาหารช่างเป็นสิ่งที่เผยตัวตนของคนคนนั้นได้ดีเหลือเกิน

แต่วันนี้ไม่อาจพักผ่อนหย่อนใจได้มากนัก เมื่อฉันเริ่มเปิดหนังสือเพื่อลองก้าวสู่อาณาเขตใหม่ที่ไม่เคยย่างกราย ทันใดนั้นอีเมลด่วนเรื่องงานก็ปรากฏ เป็นคำร้องขอความช่วยเหลือจากลูกทีมที่ทำงานพลาด ฉันรีบชี้แนะสั่งการ และติดตามเก็บกู้ด้วยการขออภัยต่อลูกค้าด้วยตนเอง

ขณะที่ฉันใช้แท็บเล็ตง่วนอยู่กับอีเมล หนังสือที่วางบนโต๊ะก็ตกลงพื้นส่งเสียงพึ่บพั่บ ของใหม่เพิ่งซื้อมาแท้ ๆ มุมหนังสือหักพับเสียได้ ฉันถอนหายใจแรง รู้สึกเหมือนใครสักคนพูดใส่หูว่า “วันนี้เธอล้มเหลวแน่”

ฉันมองนาฬิกาข้อมือ ใกล้ถึงเวลารับลูกตอนสี่โมงเย็นแล้ว แม้เวลาล่วงเลยเกือบถึงเย็น แสงแดดกลางเดือนกรกฎาคมก็ยังร้อนแรง ฉันรู้สึกคล้ายถูกแสงอาทิตย์ขับไล่ รีบเร่งฝีเท้าที่สวมถุงน่องแนบสนิท กระเป๋าสะพายไหล่พองแน่น เพราะนอกจากแฟ้มเอกสารงานแล้ว ยังใส่นิตยสารไว้อีกสองเล่ม

โรงเรียนอนุบาลตั้งอยู่อีกฝั่งแม่น้ำที่ต้องข้ามสะพานไป จากนี้

ฉันจะรับทาคุมิมา พาไปร้านอาหารสำหรับครอบครัว กินอาหารเย็นก่อนเวลาเล็กน้อยแล้วกลับบ้าน หลังจากนั้น...อ้อ ต้องให้ทาคุมิอาบน้ำแล้วพาเข้านอนด้วยสินะ วันนี้ต้องฝึกซ้อมเรื่องนั้นแท้ ๆ เชียว เป็นภารกิจยิ่งใหญ่หลังแต่งงานที่หนักหนาสาหัสกว่าเรื่องงานมากนัก

พรุ่งนี้ ฉันต้องทำข้าวกล่องให้ทาคุมิเป็นครั้งแรก

หนังสือสอนทำข้าวกล่องที่ฉันเปิดดูในคาเฟ่เมื่อกี้มีหัวข้อหนึ่งเขียนว่า “สีพื้นฐานทั้งห้าที่ทำให้อาหารน่ากิน” แดง เขียว ดำ น้ำตาล เหลือง สำหรับสีแดงแค่ใส่มะเขือเทศลูกเล็กลงไปก็พอ ถือว่าสบายมาก สีเขียวใช้บรอกโคลี ฉันไม่มั่นใจนักว่าต้มออกมาแล้วจะเป็นอย่างไร แต่คงไม่ยากขนาดนั้น สีดำใช้สาหร่าย ทำเป็นข้าวปั้นก้อนเล็ก ๆ ส่วนสีน้ำตาลก็แค่ปิ้งไส้กรอก ฉันไม่รู้ละเอียดนัก แต่หากกรีดรอยบากลงไปก็น่าจะทำเป็นรูปปลาหมึกยักษ์หรือปูได้

สีเหลือง

ใช่ ปัญหาคือสีเหลือง ของกินสีเหลือง แถมอยู่ในข้าวกล่องมีแค่เจ้านั่นอย่างเดียว

มองเห็นซุ้มประตูโรงเรียนอนุบาลแล้ว เมื่อลองคิดดู ฉันมารับทาคุมิที่โรงเรียนอนุบาลเป็นครั้งแรกเช่นกัน ทั้งที่ผ่านไปแล้วกว่าสองปีนับแต่เข้าเรียน ก่อนหน้านี้ฉันมาเยือนโรงเรียนอนุบาลเฉพาะพิธีปฐมนิเทศ งานกีฬาสี และงานคริสต์มาสเท่านั้น เทรุยะมาด้วยทุกงานเราจะคอยเก็บภาพไว้ด้วยกล้องวิดีโอ แต่วันนี้เทรุยะไม่ได้อยู่ข้าง ๆ ฉันเดินลอดซุ้มประตูโรงเรียนด้วยความประหม่าและหวั่นใจเมื่อต้องอยู่คนเดียว ฉับพลัน ใครบางคนเอ่ยทักจากด้านข้างว่า “สวัสดีค่ะ”

ฉันหันไปทางนั้น เห็นพวกคุณแม่สี่คนกำลังล้อมวงเป็นกลุ่ม รอบข้างมีเด็ก ๆ วิ่งไล่จับกันอยู่ ไม่ว่าคุณแม่หรือคุณลูก ฉันจำหน้าใคร ไม่ได้สักคน ได้แต่ยืนตัวเกร็ง

คุณแม่คนหนึ่งที่สวมเสื้อลายทางมองมาที่ฉัน คงเป็นคนที่ ส่งเสียงทักมา เธอรวบเส้นผมยุ่งเหยิงไว้ด้านหลัง สวมแว่นตากรอบเงิน

"วันนี้ไม่ใช่ป๊ะป๋าสินะคะ"

"อ๊ะ ค่ะ ใช่แล้ว"

ใครกันนะ ฉันคิดพลางปั้นยิ้มเปี่ยมไมตรีจิตสุดชีวิต คุณ เสื้อลายทางชวนฉันคุยก็ดีอยู่หรอก แต่ดูท่าจะไม่สามารถต่อบทสนทนา ไปมากกว่านั้น เธอยิ้มเจื่อน ฉันอยากปลีกตัวจากที่นี่เร็ว ๆ จึงค้อมหัว ให้แล้วมุ่งหน้าไปอาคารเรียน รู้สึกได้ว่าคุณแม่คนอื่น ๆ ต่างจับจ้อง สายตามาที่ฉันพลางผงกหัวทักทายด้วยรอยยิ้มกระอักกระอ่วนเช่นกัน

เมื่อฉันหันหลังเดินมาจากพวกเธอ "ใครน่ะ" "แม่ของทัคคุง" "อ๋อ" ฉันได้ยินบทสนทนาเหล่านั้น

"ป๊ะป๋าไม่มาหรอกหรือ วันนี้ฉันทำงานพิเศษเลยฝากโรงเรียน ดูลูก คิดว่าจะได้เจอป๊ะป๋าของทัคคุงเสียอีก" น้ำเสียงผิดหวังแว่วมา จากกลุ่มนั้นอย่างชัดเจน ฉันหยุดเท้าโดยไม่รู้ตัว

อะไรกัน ฮ็อตไม่เบานี่นา คุณป๊ะป๋าเทรุยะ ฉันเดินต่อโดย ไม่หันกลับไปมอง

เมื่อเข้ามาในอาคารเรียน ทาคุมิวิ่งมาหาฉันด้วยทรงผมหัวเห็ด เด้งกระเพื่อมแล้วพูดว่า "คุณแม่ค้าบ" เขากางแขนกว้างทั้งสองข้าง เลียนแบบเครื่องบิน ทาคุมิหลงใหลเครื่องบินมาก แม้จะไม่เคยขึ้น มาก่อน

คุณครูอายุราวยี่สิบเดินตามหลังทาคุมิมา ถ้าจำไม่ผิดน่าจะเป็น

คุณครูเอริ ผู้ช่วยครูประจำชั้น ผิวของเธอเรียบเนียนราวไข่ต้มเพิ่งปอกผ้ากันเปื้อนสีชมพูดูเหมาะกับเธออย่างหาที่เปรียบมิได้

“ว้าว มาครั้งแรกเลยใช่ไหมคะ ทัคคุง วันนี้หม่าม้ามารับด้วยดีจังเลยเนอะ”

ประเด็นนี้อีกแล้ว การที่ฉันมารับลูกเป็นเรื่องประหลาดขนาดนั้นเชียว หรือว่าทุกคนอยากเจอเทรุยะมากเลยหรือ ฉันอาจตีตนไปก่อนไข้ก็ได้ แต่รู้สึกเหมือนทุกคนกำลังตำหนิที่ปกติฉันไม่เคยมารับมาส่งลูก

ทาคุมิหยิบกระเป๋านักเรียนออกจากล็อกเกอร์ “คุณพ่ออยู่เกียวโตน่ะ” เขาหันไปพูดกับคุณครูด้วยท่าทางภูมิใจ คุณครูย่อตัวลงเพื่อสบตากับทาคุมิ

“เกียวโตหรือ ไปเที่ยวหรือเปล่า”

“ไม่ช่าย ไปทำงานน่ะ!”

“อ้าว ป๊ะป๋าเริ่มงานแล้วหรือ”

“ไม่ถึงกับเรียกว่างานหรอกค่ะ” ฉันตอบคุณครูพลางพาดสายกระเป๋าบนไหล่ทาคุมิ

“บ้านทัคคุงอยู่โตเกียว คุณพ่ออยู่เกียวโต โตเกียวกับเกียวโต”

ทาคุมิท่องชื่อจังหวัดที่เพิ่งจำได้ขณะวิ่งไปยังระเบียงทางเดิน ดูเหมือนสมองของเด็กห้าขวบจะสนุกสนานกับการใส่สิ่งใหม่ ๆ ลงไปเหลือเกิน

มองจากหน้าต่างอาคารเรียน ยังเห็นกลุ่มของเหล่าคุณแม่ยืนคุยกันอย่างติดลม “เอ่อ คุณเสื้อลายทางตรงนั้นเป็นแม่ของใครนะคะ” ฉันกระซิบถามคุณครู

“อ๋อ แม่ของรูรุจังน่ะค่ะ รูรุ โซเอะจิมะ”

โซเอะจิมะ รูรุ โซเอะจิมะ สินะ ฉันทวนคำในหัว พออีกฝ่ายบอกมา ความทรงจำเลือนรางก็หวนคืน รู้สึกคลับคล้ายคลับคลาว่า

ทดลองอ่าน

เธอนั่งอยู่ข้าง ๆ ในพิธีปฐมนิเทศ ตอนนั้นฉันคงกล่าวทักทายและแนะนำตัวไปพอเป็นมารยาท

"ถ้างั้นขอตัวก่อนนะคะ คุณครูเอริ"

ฉันค้อมหัวลา จากนั้นสังเกตเห็นว่าบนผ้ากันเปื้อนของคุณครูมีแผ่นปักเขียนว่า "เอนะ" เย็บติดไว้ พลาดท่าเสียแล้ว ไม่ใช่ "เอริ" แต่เป็น "เอนะ" ต่างหาก

แต่คุณครูไม่มีทีท่าใส่ใจเรื่องนั้น "ลาก่อนค่ะ" เธอกล่าวพร้อมรอยยิ้มแล้วเดินไปหาคุณแม่คนอื่น

ค่ะ ลาก่อน ฉันรีบแจ้นออกจากอาคารเรียนคล้ายวิ่งหนี เธอจะคิดว่าเราเป็นผู้ปกครองซื่อบื้อหรือเปล่า หยาดเหงื่อที่ไม่ได้เกิดจากความร้อนอย่างเดียวเริ่มซึมจากหน้าผาก

เราจับมือกันเดินออกไปที่ทางเท้า ทันใดนั้นทาคุมิเงยหน้าขึ้น

"นี่ ๆ คุณแม่ คุณพ่อขึ้นเครื่องบินหรือเปล่า"

"ไม่ได้ขึ้นหรอก เวลาไปเกียวโตเขานั่งชินคันเซ็นไปน่ะ"

"ชินคันเซ็นบินได้ไหม"

"บินไม่ได้"

"แต่ตัวด้วงบินได้นะ"

"ไม่ได้คุยเรื่องตัวด้วงซะหน่อย"

"เที่ยวบินทัคคุง มุ่งหน้าสู่เกียวโต จะบินขึ้นแล้วนะคร้าบ! ออกเดินทางด้าย!"

มั่วซั่วไปกันใหญ่แล้ว แต่ก็ตลกดี

ฉันหลุดขำไม่รู้ตัว ระหว่างนั้นยังจับมือทาคุมิไว้แน่น

จักจั่นกำลังร้องระงม จะว่าไปแล้ว ก่อนหน้านี้ไม่นาน ทัคคุงน่าจะเคยเอาคราบจักจั่นกลับมาบ้าน เขาบอกว่าไปเก็บมาพร้อมคุณพ่อ

เทรุยะเดินเคียงข้างทาคุมิเช่นนี้ไปบนเส้นทางที่ฤดูกาลผันเปลี่ยนวันแล้ววันเล่า พอนึกถึงเรื่องนั้นก็ชวนให้รู้สึกแปลกแยกขึ้นมาในฉับพลัน ช่างปวดใจเหลือเกิน

เทรุยะ สามีของฉันใช้ชีวิตด้วยการวาดรูป ไม่ใช่การ "ขาย" รูป แต่ "วาด" รูปอย่างเดียว และหมายถึงในปัจจุบันเท่านั้น ตอนรู้จักครั้งแรก เราทำงานในเอเจนซี่โฆษณาเดียวกัน เขาเป็นลูกน้องที่อายุน้อยกว่าฉันสองปี

เมื่อใกล้ถึงวันแต่งงาน เขาพูดขึ้น "ผมอยากวาดรูปน่ะ" และวิงวอนร้องขอ "ถ้าเป็นไปได้ ผมอยากออกจากบริษัทมาดูแลงานบ้านแทน"

พอได้ยินดังนั้น "หา" เบื้องต้นฉันทำทีตกใจให้เห็น แต่ลึก ๆ รู้สึกว่าโชคดีจริง ๆ ฉันยอมทำใจอาศัยอยู่บ้านพ่อแม่มาตลอด ที่ผ่านมาจึงไม่เคยล้างถ้วยชาม ไม่เคยแม้แต่กดสวิตช์หม้อหุงข้าวด้วยซ้ำ

ทำงานบริษัทสนุกกว่างานบ้านที่ว่าเป็นร้อยเท่า หากสามารถใช้ชีวิตในฐานะ "ภรรยาผู้เป็นเสาหลักหาเลี้ยงสามีผู้ใฝ่ฝันเป็นจิตรกร" ก็สามารถพิสูจน์ความชอบธรรมตามครรลองได้เช่นกัน

ด้วยเหตุนี้ ฉันจึงทุ่มเทกายใจให้งานยิ่งขึ้น และเทรุยะก็ได้เป็นพ่อบ้านสมปรารถนา เขาทำอาหารเก่ง ลงมือรีดไม่เว้นแม้แต่ผ้าปูที่นอน ดูแลห้องให้สะอาดเรียบร้อยปราศจากไรฝุ่น และไม่ลืมที่จะมีปฏิสัมพันธ์กับพ่อแม่ของฉันอย่างไร้ข้อผิดพลาดบกพร่อง แม้พวกท่านจะอาศัยอยู่ห่างออกไป และต้องเดินทางโดยรถไฟถึงหนึ่งชั่วโมง ตอนที่ฉันตั้งครรภ์และลาคลอด เขาทะนุถนอมดูแลฉันอย่างสมบูรณ์แบบ หลังทาคุมิเกิด บางครั้งเขาจะให้ฉันนอนแยกห้องเพื่อนอนหลับให้เพียงพอ ร่างกายฉันไม่ค่อยมีน้ำนม ต้องให้ลูกเปลี่ยนไปดื่มนมผง

ค่อนข้างเร็ว จึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้กลับไปทำงานได้ก่อนกำหนด ฉันจึงไม่ค่อยสัมผัสถึงความรู้สึกแท้จริงในการเลี้ยงลูกเท่าไร ไม่ว่าตอนตั้งไข่ยืนหรือเริ่มเดิน ฉันไม่เคยปรากฏอยู่ในเสี้ยววินาทีที่ควรค่าแก่การระลึกถึงแม้แต่ครั้งเดียว หลังเข้าโรงเรียนอนุบาล ลูกต้องใช้ถุงผ้าหูหิ้วและถุงใส่รองเท้าเดินในบ้านโดยมีเงื่อนไขจากโรงเรียนว่าให้ทำเอง เทรุยะไม่อิดออด (แถมยังดูระริกระรี้) ประดิษฐ์ของพวกนั้นขึ้นมาอย่างสมบูรณ์แบบจนแทบไม่ต่างจากสินค้าที่วางขายทั่วไป "ลองเอาไปขายให้บรรดาคุณแม่ที่ไม่ถนัดเรื่องพวกนี้สิ" ฉันลองยุดูเล่น ๆ "ไม่ได้เก่งขนาดนั้นซะหน่อย" เขาตอบพลางหัวเราะเบา ๆ เจ้าตัวไม่อยากแฮะ ถ้าเทรุยะสนใจ ฉันกะจะช่วยดันเสียหน่อย

เอาเป็นว่า ครอบครัวของเราก่อร่างสร้างขึ้นด้วยการผสมผสานอย่างลงตัว จนกระทั่งมีคำเชิญจากเกียวโตเข้ามา

ภาพวาดของเทรุยะที่ลงไว้ในอินสตาแกรมได้รับเสียงชื่นชมว่า "มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว" ฉันพอรู้ว่ามีผู้ติดตามเขาเพิ่มขึ้น รวมถึงความคิดเห็นที่หลั่งไหลเข้ามา แต่ไม่คิดว่าจะถึงขนาดได้รับเชิญไปจัดแสดงในนิทรรศการร่วมกับศิลปินคนอื่น ๆ เจ้าของแกลเลอรี่ที่เกียวโตผู้มีรสนิยมแหวกแนวได้รวบรวมรายชื่อจิตรกรและนักวาดภาพประกอบห้าคนที่ยังไม่เคยมีผลงานออกสู่สาธารณะ แล้วเอ่ยคำชวนว่าอยากเข้าร่วมนิทรรศการที่ตนจัดขึ้นหรือไม่

ภาพวาดของเทรุยะน่าสนใจจริง ๆ นั่นแหละ เป็นภาพศิลปะลวงตาสามมิติซึ่งผู้ชมจะมองเห็นหลายสิ่งหลายอย่างได้จากทัศนียภาพที่ปรากฏในรูปวาดเพียงแผ่นเดียว แต่ฉันไม่อาจรู้ได้ว่าในบรรดาศิลปินดาวรุ่งที่มีอยู่มากมายในโลก ผลงานของเทรุยะนับว่าฉายแววโดดเด่นกว่าคนอื่นหรือไม่ ตอนแรก ฉันระแวงว่าเขากำลังถูกหลอกโดยพวก

ต้มตุ๋นที่ชอบหาประโยชน์จากคนไล่ตามความฝันหรือเปล่า จึงลงมือค้นข้อมูลเกี่ยวกับแกลเลอรี่ด้วยอินเทอร์เน็ตที่ฉันชำนาญ ทว่าทุกหัวข้อที่ปรากฏล้วนแต่ขาวสะอาด นิทรรศการครั้งนี้เองแม้จะไม่มีค่าเดินทางและค่าที่พัก แต่ไม่ต้องเสีย "ค่าเข้าร่วมจัดแสดง" เช่นกัน ก่อนหน้านี้งานในลักษณะดังกล่าวถูกจัดขึ้นหลายครั้งแล้ว เจ้าของงานดูค่อนข้างเป็นที่รู้จักในแวดวง ฉันค้นเจอรูปถ่ายที่มีใบหน้าเขาหลายรูป แต่ไม่ว่ารูปไหนก็ไม่มีชื่อเขียนไว้ ทั้งที่เป็นเจ้าของแกลเลอรี่ แต่กลับถูกแนะนำในชื่อ "มาสเตอร์" เขาเป็นคุณลุงหน้าจืดดูไร้อารมณ์ แต่เม็ดไฝใจกลางหน้าผากกลายเป็นภาพจำสำคัญ เขาอาจมีเครือข่ายใหญ่โตทรงอำนาจพอตัว เหมือนจะมีคนจำนวนไม่น้อยที่ได้ผลิดอกออกผลเพราะฝีมือของเขา

เทรุยะได้รับข้อความส่วนตัวผ่านอินสตาแกรมจาก "มาสเตอร์" ที่ว่า เขาบอกฉันเช่นนี้

"นิทรรศการร่วมจัดขึ้นตั้งแต่วันศุกร์ถึงวันอาทิตย์น่ะ แต่ต้องขนย้ายภาพวาดและประชุมงานกันก่อน เช้าวันพฤหัสฯผมจะไปส่งทาคุมิที่โรงเรียนอนุบาลแล้วตรงไปเกียวโตเลย ผมขอฝากให้คุณช่วยไปรับลูกวันพฤหัสฯ ไปรับไปส่งในวันศุกร์ แล้วก็ทำข้าวกล่องให้ลูกหน่อยได้ไหม ผมจะกลับมาด้วยรถไฟเที่ยวสุดท้ายของวันอาทิตย์เลย"

"ได้เลย" ฉันไม่อาจตอบกลับเช่นนั้นในทันที "ไม่ได้หรอก ฉันมีงานนี่นา" ถ้อยคำใจดำเหล่านั้นค่อย ๆ คืบเคลื่อนถึงลำคอ พอฉันนิ่งเงียบ เทรุยะพูดขึ้นคล้ายพยายามรักษาบรรยากาศ

"พวกค่าเดินทางกับค่าโรงแรม ผมจะจ่ายเอง จะไม่ใช้เงินที่อาซามิทำงานเหนื่อยหามาให้แม้แต่เยนเดียวเลย ขอร้องละ"

ฉันพูดไม่ออก หรือที่ผ่านมาเทรุยะจะพยายามใช้ชีวิตอย่างสมถะ

โดยคิดว่า “ต้องอดทนงดเว้นสิ่งที่ชอบเพราะตัวเองไม่ใช่คนหาเงิน และห้ามนำค่าใช้จ่ายในชีวิตประจำวันมาใช้กับเรื่องส่วนตัวเด็ดขาด” บางทีเขาอาจทุบกระปุกใช้เงินเก็บที่หามาทั้งหมดก่อนแต่งงานเพื่อซื้อสิ่งจำเป็นสำหรับวาดรูปทุกอย่างเลยก็ได้

“เรื่องนั้นไม่เป็นไรสักหน่อย เดี๋ยวฉันออกเงินให้ ใช้ไปเถอะน่า” ฉันเผลอพูดออกไป และชะงักทันทีหลังจากนั้น “ออกให้” งั้นหรือ ฉันรู้สึกได้เลยว่าตัวเองช่างโอหังเหลือเกิน

ทว่าเทรุยะดูจะไม่ติดใจกับประเด็นนั้น เขาพูดต่อทันที

“ไม่เอาหรอก จริง ๆ นะ เรื่องเงินไม่มีปัญหาอะไร ผมเองก็พอมีรายได้เหมือนกัน”

“เอ๋”

มีรายได้งั้นหรือ ฉันยื่นหน้าไปใกล้ เทรุยะก้มหน้าเล็กน้อยพลางสารภาพ

“อืม...ผมยังไม่ได้บอกน่ะ พอดีเล่นหุ้นรายวันแล้วค่อนข้างทำกำไรได้”

ฉันหมดสิ้นถ้อยคำ ไม่เคยจินตนาการถึงเรื่องนั้นเลย ฉันจ้องเทรุยะขณะยังอ้าปากค้าง เขารอจังหวะแล้วพูดขึ้น

“ฝากดูแลทาคุมิหน่อยได้ไหม”

อื้อ ก็นะ...ฉันตอบรับอย่างจำใจด้วยน้ำเสียงติด ๆ ขัด ๆ แต่หลังจากนั้น ฉันก็ถูกครอบงำด้วยความกลัดกลุ้มที่จุกค้างอยู่ในใจ

เอาเป็นว่าก่อนอื่น ฉันต้องจัดการกับอุปสรรคตรงหน้าให้ได้เป็นอย่างแรก

เรื่องไปรับไปส่งที่โรงเรียนอนุบาล หากพยายามยืดหยุ่นแผนงานเฉพาะวันนั้นให้ลงตัวก็น่าจะพอไปรอด ส่วนเรื่องอาหาร ช่วงที่เทรุยะ

ทดลองอ่าน

ไม่อยู่ก็ไปกินข้าวนอกบ้านหรือซื้อกับข้าวจากศูนย์อาหารใต้ดินของห้างแบบไหนก็ได้ทั้งนั้น

ปัญหาคือข้าวกล่องของวันศุกร์

แดง เขียว ดำ น้ำตาล และเหลือง เจ้าไข่ม้วนที่ฉันไม่อาจหลีกหนี

หลังจากกินอาหารเย็นกับทาคุมิที่ร้านอาหารสำหรับครอบครัว เมื่อกลับถึงบ้าน ฉันเข้าไปยืนในครัว ถือกระทะในมือข้างหนึ่งและเข้าสู่การฝึกพิเศษอันเข้มงวด ฉันดู "วิธีทำไข่ม้วน" มากมายจากทั้งหนังสือและอินเทอร์เน็ต จดจำเนื้อหาลงในหัวเรียบร้อย แต่ทำไมถึงทำไม่สำเร็จสักที ไข่แบนราบไม่พองฟู เนื้อไข่ติดกระทะจนไม่สามารถม้วนให้สวยงาม หนำซ้ำ สูตรอาหารบางสูตรบอกให้ใส่เกลือลงในไข่ บ้างให้ใส่น้ำตาล บ้างให้ใส่โชยุ หรือไม่เช่นนั้น บางสูตรก็บอกให้ใส่แป้งมันหรือนมลงไป ฉันไม่รู้ว่าไข่ม้วนของบ้านเราต้องใส่อะไร แต่จะให้โทรศัพท์ถามเทรุยะเรื่องนั้นก็ดันรู้สึกลำบากใจอีก

บนเคาน์เตอร์ครัว ไข่ม้วนพับตลบดูพังทลายค่อย ๆ เรียงจานต่อกันไปเรื่อย ๆ ทาคุมิเดินเข้ามาหลังจากดูโทรทัศน์อยู่ในห้องนั่งเล่นจนถึงเมื่อครู่ "ว้าว!" เขาอุทานแล้วพูดอย่างไร้เดียงสา

"อาหารนี้เรียกว่าอะไรหรือ"

คำนั้นทำเอาท้อแทบเข่าทรุด ฉันตอกไข่ใบใหม่ใส่ชามโดยไร้คำพูด

เพลงประกอบภาพยนตร์การ์ตูนดังขึ้นจากโทรทัศน์ ทาคุมิร้องตามพลางเริ่มออกท่าทางเต้นอย่างพิลึก เขากระโดดเด้งไปมา ทำตัว

เป็นเครื่องบินร้อง “บรื้น” แล้วกลับไปยังห้องนั่งเล่น

ฉันตีไข่ด้วยตะเกียบยาว จั้กจั้ก จั้กจั้ก ต้องตีแค่ไหนถึงจะพอ ต้องทอดแค่ไหนถึงจะดี สีเหลืองที่ท่วมท้นวิสัยทัศน์เริ่มเลือนราง ฉันตกใจเมื่อรู้ตัวว่ากำลังร้องไห้

ทำไม ทำไม ทำไมแค่ไข่ม้วนถึงทำออกมาให้ดีสมใจไม่ได้

ทั้งที่ฉันตั้งอกตั้งใจเรียนแต่เด็ก พอเข้ามหาวิทยาลัยก็ตั้งอกตั้งใจหางาน เมื่อเข้าบริษัทก็ตั้งอกตั้งใจทำงาน ใครต่อใครต่างก็บอกว่าฉันเก่ง ฉันยอดเยี่ยมเสมอมา

ช่วยไม่ได้หรอก ฉันเอาแต่หนีมาตลอด ฝากฝังงานบ้านที่ตัวเองเกลียดและงานเลี้ยงเด็กที่ตัวเองไม่มั่นใจให้เทรุยะทั้งหมด แล้วหนีไปหางานของตัวเอง หนีจากปมด้อยที่ไม่สามารถทำเรื่องทั่วไปซึ่งคนอื่นทำได้โดยไม่ลำบาก

หากเป็นเรื่องงาน ต่อให้หนักหนาแค่ไหนฉันก็ไหว ไม่ว่าชื่อหรือหน้าตาลูกค้า เพียงเจอกันครั้งเดียวฉันก็ไม่มีวันลืม แม้ต้องพบผู้บริหารชั้นสูงจากบริษัทยักษ์ใหญ่ ฉันสามารถเอ่ยความเห็นได้อย่างสง่าผ่าเผยและไร้ท่าทีประหม่า มีความมั่นใจว่าตนทำได้ดีกว่าคนอื่น ทั้งเรื่องการเสนอแผนงานที่ชวนให้ทุกคนอึ้งตาค้าง หรือการพรีเซ้นต์ต่อหน้าคนจำนวนมาก ไม่เว้นแม้แต่การตามเก็บกวาดความผิดพลาดของลูกน้อง

แต่ฉันไม่มีเพื่อนแม่ลูกอ่อนเลยสักคน หวาดกลัวกลุ่มบรรดาคุณแม่ของเพื่อนร่วมชั้นทาคุมิ แม้แต่ชื่อของคุณครูโรงเรียนอนุบาลก็ยังจำผิด ตอนปอกแอ๊ปเปิ้ลก็เฉือนเนื้อที่กินได้ทิ้งไปเสียเยอะ ทั้งยัง

เข้าใจไปว่าขยะทุกอย่างเป็นขยะเผาได้ ส่วนการพับเสื้อผ้าที่ซักแล้วให้สวยงามเหมือนงานพับกระดาษก็เป็นศิลปะชั้นเลิศที่ยากแสนสาหัส ฉันทำไม่ได้

ที่ผ่านมา ความภาคภูมิใจหนึ่งเดียวคือการค้ำจุนค่าใช้จ่ายครอบครัว แต่ตอนนี้เรื่องนั้นไม่อาจทำให้ฉันวางใจได้อีกแล้ว ฉันไม่รู้ว่าเทรุยะได้กำไรจากการเล่นหุ้นรายวันมากน้อยแค่ไหน แต่คงดีในระดับที่ต่อให้ฉันสูญเสียรายได้ก็ไม่ต้องกังวลแน่นอน สำหรับเทรุยะ สำหรับทาคุมิ การที่ฉันอยู่ในบ้านหลังนี้มีความหมายอะไรบ้างหรือเปล่า

ทำอย่างไรดี ถ้าภาพวาดของเทรุยะขายได้ขึ้นมาล่ะ ทำอย่างไรดี ถ้าเขาไม่ยอมอยู่ในบ้านหลังนี้แล้วล่ะ อย่าให้ภาพวาดขายได้เลยนะ อย่าให้ใครมาถูกอกถูกใจ ช่วยอยู่ข้าง ๆ ฉันกับทาคุมิไปตลอดด้วยเถอะ

วินาทีที่น้ำตาร่วงเผาะ สมาร์ตโฟนดังขึ้น เมื่อดูหน้าจอก็เห็นว่าเป็นเทรุยะ

"คุณพ่อโทร.มาน่ะ ช่วยรับหน่อย"

ฉันยื่นสมาร์ตโฟนให้ ทาคุมิรับโทรศัพท์พลางส่งเสียงเจี๊ยวจ๊าว

ฮัลโหล คุณพ่อหรือคร้าบ! อื้อ อื้อ ใช่แล้ว กินแฮมเบิร์กมาละ ฉันเหม่อลอยฟังเสียงทาคุมิพลางขยับตะเกียบยาวไปด้วย และหยุดมือทันทีเมื่อได้ยินถ้อยคำต่อไป

"คุณแม่สุดยอดเลยฮะ ทำอาหารด้วย นี่ ๆ เหมือนทุ่งดอกนาโนะฮานะ[2] เลย ทั้งสวยทั้งน่ากินสุด ๆ"

---

[2] พืชดอกชนิดหนึ่ง มีสีเหลือง นิยมนำมาสกัดเอาน้ำมันเพื่อใช้ปรุงอาหาร รู้จักกันในชื่อดอกคาโนลา (Canola) หรือดอกผักกาดก้านขาว

ฉันเงยหน้าขึ้นอย่างรวดเร็ว ทุ่งดอกนาโนะฮานะหรือ อาจเพราะฉันใช้จานสีเหลืองเขียว ทาคุมิเลยจินตนาการไปแบบนั้น เหล่าไข่ม้วนซอมซ่อได้รับการตอบแทนในฉับพลัน ดูคล้ายพวกมันกำลังยิ้มแย้ม

"คุณแม่ฮะ คุณพ่อขอสาย" ทาคุมิยื่นสมาร์ตโฟนให้ฉัน

"อาซามิ สุดยอดเลยนี่ ทำอะไรกินหรือ"

น้ำเสียงอ่อนโยนของเทรุยะทำให้ฉันอดกลั้นต่อไปไม่ไหวและถอนหายใจออกมา ฉันย้ายที่ไปตรงมุมลึกของห้องเพื่อไม่ให้ทาคุมิได้ยิน ร้องไห้สะอื้นเสียงเบา ๆ พร้อมกับบอกเขา

"ไข่ม้วน...ในข้าวกล่องน่ะ ฉันทำไม่สำเร็จสักที มันไม่ยอมขึ้นเป็นรูปร่างเลย ดูเละ ๆ หนืด ๆ ด้วย"

"ซ้อมไว้เผื่อพรุ่งนี้หรือ ไม่เห็นต้องเป็นไข่ม้วนเลยนี่นา ทำไข่คนหรือไข่ต้มก็ได้"

"ไม่ได้หรอก! ต้องเป็นไข่ม้วนเท่านั้น ปีที่แล้วตอนได้การ์ดวันเกิดของทาคุมิจากโรงเรียนอนุบาล ในนั้นเขียนไว้ว่าของชอบเขาคือไข่ม้วนใช่ไหมล่ะ ถ้าไม่มีไข่ม้วนเขาต้องผิดหวังแน่"

"ไม่จริงหรอก ผิดหวังอะไรกัน"

"ผิดหวังสิ! ผิดหวังแน่ ๆ ทั้งที่ฉันทำตามหนังสือทุกอย่างแล้ว ทำไมออกมาไม่เหมือนเลยล่ะ ฉันเป็นแม่ไม่ได้เรื่องที่ทำไม่เป็นแม้แต่ไข่ม้วน น่าสงสารทาคุมิที่สุด"

"อาซามิ"

เทรุยะปรามฉันไว้อยู่หมัด ฉันขดตัว คิดว่าเขากำลังโกรธอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน แต่เทรุยะพูดด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล

ทดลองอ่าน

"ใช้กระทะอันไหนหรือ"

"เอ๋ ก็อันกลม ๆ สีแดงที่แขวนไว้บนผนัง..."

"อันนั้นมันเก่าจนเทฟลอนลอกหมดแล้ว ไข่ติดกระทะใช่ไหมล่ะ มีกระทะสี่เหลี่ยมสำหรับทำไข่ม้วนอยู่นะ ผมว่าคุณคงไม่รู้เพราะมันวางอยู่อีกที่ เพิ่งซื้อมาเปลี่ยนเลย คิดว่าน่าจะใช้ง่ายนะ ลองเปิดตู้ใต้อ่างล้างจานดูสิ อันที่ด้ามสีน้ำเงิน"

ฉันกลับไปที่ครัวแล้วเปิดตู้ดูตามนั้น เจอแล้ว กระทะทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าขนาดเล็ก ความจริงในหนังสือก็มีรูปกระทะแบบนี้ แต่ฉันคิดไปเองว่าเป็นแบบที่มืออาชีพใช้และนำมาถ่ายรูปเป็นภาพประกอบเท่านั้น

"ก่อนอื่นอุ่นกระทะให้ร้อนไว้ เอาให้ตอนเทไข่ลงไปได้ยินเสียงฉ่านะ ส่วนเครื่องปรุงใช้เกลือหยิบมือ เดียวก็โอเค ใส่น้ำมันนิดเดียว แต่อย่าเทไปตรง ๆ ใช้กระดาษซับน้ำมันทากระทะเอา ผมว่าคุณอาจจะม้วนมันเร็วไปหน่อย ลองทำดูอีกทีสิ ผมจะรอ"

ฉันวางสมาร์ตโฟนไว้ตรงขอบชั้นวางภาชนะ ทำตามคำแนะนำของเทรุยะ กระทะทรงสี่เหลี่ยมใบนี้เบามือ ควบคุมง่าย ให้กำเนิดไข่ม้วนหน้าตาสวยงามแทบไม่น่าเชื่อ พอเทไข่ลงไปชิดมุมให้สนิทก็สามารถทำเป็นรูปร่างขึ้นมาง่าย แม้ไม่อาจพูดว่าได้คะแนนเต็ม แต่ก็พอสอบผ่าน

"ดะ...ดูเหมือน ดูเหมือนจะสำเร็จแล้ว"

"ใช่ไหมล่ะ"

กระทะทรงสี่เหลี่ยมยังเรียบเนียนแม้เทไข่ม้วนลงสู่จาน ไม่มีเศษติดก้นกระทะแม้แต่น้อย

"ช่างเป็นกระทะที่ยอดเยี่ยมจริง ๆ ทั้งที่แบบกลมทำไม่ได้เลยแท้ ๆ"

“ไม่หรอก แบบกลมก็ยอดเยี่ยมเหมือนกันนะ ก้นกระทะลึกและมีน้ำหนัก ใช้งานง่ายมาก ๆ ตอนทำเมนูผัดอย่างเต้าหู้ผัดพริกเสฉวน เจ้านั่นเหมาะที่สุด ทั้งยังต้มเส้นพาสต้าได้นิดหน่อยด้วย ต่อให้เป็นของใหม่ใช้งานสะดวกแค่ไหน แต่คงใช้อุปกรณ์ไข่ม้วนทำอาหารจีนไม่ได้หรอก มีเครื่องมือที่เหมาะสมกันอยู่แล้วน่ะ”

เครื่องมือที่เหมาะสม พอได้ยินเช่นนั้นก็รู้สึกเหมือนตัวเองได้รับคำชมอย่างบอกไม่ถูก ฉันเริ่มหันมาเชิดชูเจ้ากระทะทรงกลมใบใหญ่ที่คอยออกศึกหนักมาตลอด โชคดีที่ได้คุยกับเทรุยะ ขอบคุณนะ ฉันตั้งใจจะเอ่ยคำนั้น แต่ถูกตัดหน้าเสียก่อน

“พยายามได้ดีมาก คุณเป็นแม่ที่ยอดเยี่ยมเลยไม่ใช่หรือ ไม่เห็นจะไม่ได้เรื่องตรงไหนเลย ความใสซื่อและความเอาจริงเอาจังของอาซามินี่แหละที่ผมชอบ”

รูโหว่ที่ปรากฏขึ้นฉับพลันเมื่อครู่ค่อย ๆ ถูกเติมเต็มให้แนบแน่น ฉันรู้สึกราวกับคำพูดของเทรุยะช่วยสร้างที่ทางให้กับฉัน

ฉันพูดขึ้นช้า ๆ

“ขอให้มีคนมาดูภาพวาดของเทรุยะเยอะ ๆ นะ”

ฉันจะพยายามฝึกทำงานบ้านไปทีละนิด ถ้อยคำเหล่านั้นผุดขึ้นมาอยู่เหมือนกัน แต่สำหรับวันนี้ ฉันขอเก็บมันไว้ในใจ ก่อนอื่นพรุ่งนี้เช้า หากได้พบคุณโซเอะจิมะ ฉันจะเป็นฝ่ายเอ่ยทักว่า “อรุณสวัสดิ์ค่ะ”

กกลอ เอ่าม

รู้ตัวอีกที ทาคุมิก็เข้ามาในครัว “ขอกินอันนี้ได้ไหมฮะ” เขาถาม หัวกลมดิกและเส้นผมลื่นสลวยสะท้อนแสงอยู่แถว ๆ เอวของฉัน มือน้อยที่ชี้ไปยังไข่ม้วนแสนบกพร่องดูคล้ายผีเสื้อเล็ก ๆ สีขาวที่บินมาเกาะดอกนาโนะฮานะ

ทดลองอ่าน